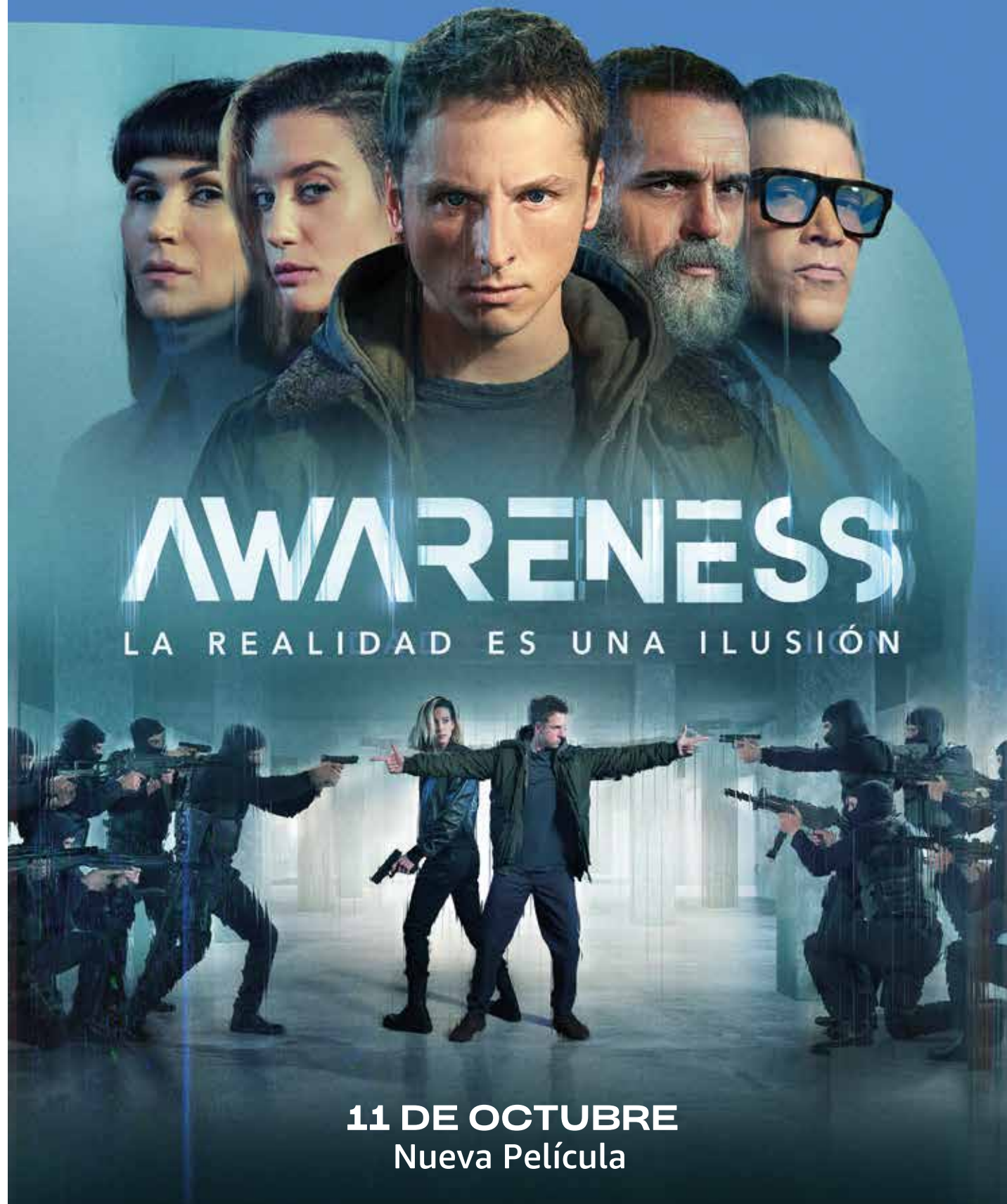

DIARI DEL FESTIVAL

56 FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA
DIUMENGE 8 I DILLUNS 9 D'OCTUBRE DE 2023

11 DE OCTUBRE
Nueva Película

3 ENTREVISTA
Pablo Berger

8 ENTREVISTA
Toby Poser & John Adams

11 ENTREVISTA
Amanda Nell Eu

12
En esgarrifós directe

INFORMACIÓ I VENDA D'ENTRADES

- PREUS**
- 11,50€** Tarifa General Auditori.
  - 10,00€** Tarifa General i Sessions especials Sitges Clàssics.
  - 8,50€** Sitges Clàssics.
  - 8,50€** Sessions Anima't Curts.
  - 13,50€** Programa doble i Sessions especials a l'Auditori.
  - 13,00€** Butaca numerada preferent a les sessions de tarda a l'Auditori (excepte sessions especials Auditori). No admeten descomptes.
  - 15,00€** Butaca numerada preferent per a les sessions especials de tarda a l'Auditori. No admeten descomptes.
  - 22,00€** Gala d'Inauguració. No admet descomptes.
  - 17,00€** Gala de Cloenda. No admet descomptes.
  - 5,50€** Sessions despertador.
  - 14,00€** Tarifa Marató Matinée 15 d'octubre
  - 18,00€** Tarifa Marató Tarda 15 d'octubre
  - 1,50€** Reserva Encounters. No admet descomptes.

20,00€ Catàleg oficial del Festival.
20,00€ Llibre commemoratiu del 50 aniversari.

CARNETS DE DESCOMPT*

20% de descompte en la compra d'entrades a taquilles als titulars del Carnet Jove, Carnet Blau, treballadors de TV3, majors de 65 anys i la Targeta Acreditativa de Discapacitat.

20% de descompte amb el Carnet de Família nombrosa i monoparental exclusivament en la compra d'entrades a les sessions Sitges Family.

10% de descompte als titulars del Carnet de Biblioteques de la Diputació de Barcelona, Club TR35-C, Targeta Cinesa Card, La Vanguardia i Club Fnac Oci i Cultura.

Els descomptes no són acumulables. Les sessions d'Inauguració i Cloenda, despertador, butaca numerada preferent i els abonaments i packs no admeten descomptes.

El titular podrà adquirir una entrada amb descompte per carnet, excepte els titulars del carnet del TR35-C i La Vanguardia, que en podran adquirir dues.

*Els titulars de Carnet Jove, La Vanguardia, TR35-C i Carnet de Biblioteques de la Diputació de Barcelona podran aplicar els descomptes en la compra online.

VENDA D'ENTRADES

ONLINE
www.sitgesfilmfestival.com

TAQUILLES DE L'AUDITORI MELIÀ SITGES
 Sala Tramuntana de l'Hotel Melià Sitges (C/Ramon Dalmau, s/n).
Horari: Del 5 al 14 d'octubre, de 9 a 15 i de 16:30 a 22:30 h. El diumenge 16 d'octubre les taquilles romandran tancades.

TAQUILLES CENTRE: OFICINA DE TURISME DE SITGES
 A la sortida de l'estació de RENFE (Plaça Eduard Maristany, 2).
Horari: Del 5 al 14 d'octubre, de 9 a 15 i de 16:30 a 22:30 h.

Diumenge 15 d'octubre les taquilles romandran tancades.

Les sessions escolars són exclusives per escoles. No estan obertes al públic general.

Observacions: Formes de pagament acceptades: efectiu i targeta. No s'accepta American Express. Es donarà prioritat a la venda d'entrades per les sessions immediates. Queda totalment prohibit l'accés a la sala una vegada començada la sessió. Només es contemplarà el canvi o devolució de l'import de l'entrada en el cas de cancel·lació del/ls llargmetratge/s anunciat/s en la programació. Es recomana consultar la descripció de les pel·lícules abans de comprar les entrades.

Home ticket: Les entrades comprades online poden presentar-se impreses o en qualsevol dispositiu digital.

Reserves: No es faran reserves d'entrades.

RECOLLIDA D'ACREDITACIONS
Dimecres, 4 d'octubre de 2023: de 16 a 20 h
Dijous, 5 d'octubre de 2023: de 8 a 20 h
Divendres, 6 d'octubre de 2023: de 10 a 20 h
Del 7 al 14 d'octubre: de 10 a 14 i de 16 a 20 h

ATENCIÓ AL CLIENT
 Matí de 10 a 14 h
 Tarda de 16 a 20 h
 Telèfon: 93 811 58 28
 Email: taquilles.online@sitgesfilmfestival.com

La informació inclosa en aquest programa és susceptible de canvis. Per més informació consultar la pàgina web del Festival: www.sitgesfilmfestival.com

TRANSPORT

TREN FANTÀSTIC!

Del 5 al 15 d'octubre (ambdós inclosos)
 Tren directe Sitges - Barcelona Sants
 Sortida des de Sitges a l'1:30 h de la matinada sense parades intermèdies.

Per accedir a aquest tren nocturn no és necessari cap bitllet especial, sinó un dels títols de transport vàlids per a Rodalies de Catalunya.

El Tren Fantàstic sortirà puntualment a la 1.30 h, sense excepcions. En cas de retard en les projeccions nocturnes, la sortida d'aquest tren no es modificarà.

Rodalies de Catalunya renfe
 Consulteu tots els horaris, parades i preus a: www.rodaliesdecatalunya.cat o bé al 900 41 00 41

KING KONG AREA
 9. Mercat Vell / Fantastic Kids
 10. Palau del Rei Moro / Fantastic Kids
 11. Fanshop
 12. Meeting
 13. Foodtastic

ZONES D'OCI
 14. Port d'Aiguadolç
 15. Village i punt de restauració Melià Sitges

TRANSPORTS
 16. Estació RENFE
 17. Bus Sitges-Barcelona

SALES I ESPAIS OFICIALS DEL FESTIVAL
 1. Auditori Melià Sitges / Hotel Melià Sitges
 2. Cinema El Retiro
 3. Cinema Prado
 4. Sala Tramuntana Melià Sitges
 5. Brigadoon / Sala Llevant. Hotel Melià Sitges
 6. Cinema a la fresca / Plaça de Catalunya

INFORMACIÓ / TAQUILLES
 7. Taquilles Auditori / Punt d'informació
 8. Taquilles centre / Oficina de Turisme

<p>Organitza</p>	<p>Partners gastronòmics</p>
<p>Patrocinator principal</p>	<p>Aerolinia oficial</p>
<p>Amb el finançament de</p>	<p>Transport ferroviari oficial</p>
<p>Partner estratègic</p>	<p>Merchandising oficial</p>
<p>Diari oficial</p>	<p>Plataforma</p>
<p>TV oficial</p>	<p>Informàtica</p>
<p>Ràdio oficial</p>	<p>Serveis cinematogràfics</p>
<p>Patrocinator i seu oficial</p>	<p>Serveis audiovisuals</p>
<p>Official EV/Charging Partner</p>	<p>Subtitulat</p>
<p>Mitjans col·laboradors</p>	<p>Audiovisuals</p>
<p>Entitats col·laboradores</p>	<p>Disseny gràfic</p>
<p>Catalunya Fm Festivals</p>	<p>Agència creativa</p>
<p></p>	<p>Mobiliari</p>
<p></p>	<p>Perruqueria i maquillatge oficial</p>

DIARI DEL FESTIVAL

Responsable
Xavi Sánchez Pons

Adjunt
Andreu Marves

Redacció
Mària Adell
Toni Junyent
Javier Parra

Fotògrafs
Miguel Àngel Chazo
Isaac Carbonell

Disseny i il·lustracions
Marc Ribera
La Factoria dels Anuncis

Tira còmica
Guillem Dols

Voluntaris
Victor Pascual
Guillermo Tato

Col·laboradors
Jorge Loser

El Festival no comparteix necessàriament les opinions expressades pels diferents autors d'aquesta publicació.

El cineasta bilbaíno regresa con *Robot Dreams*, una pel·lícula animada de ciencia ficció sobre la tierna amistad entre un perro y un robot.

Pablo Berger

Por Andreu Marves

Conocido por su carrera imprevisible, de películas dispersas en el tiempo y siempre sorprendentes, como *Torremolinos 73* o *Blancanieves*, Pablo Berger llega al Festival con *Robot Dreams*, flamante ganadora del Premio a Mejor Película en el Festival de Annecy. Firma en esta ocasión una película que no necesita diálogos para emocionar y divertir a partes iguales.

Robot Dreams adapta una novela gràfica de la estadounidense Sara Varon. ¿Cómo la descubriste?

Colecciono libros sin palabras, ya sean cómics o ilustraciones, desde hace años. El cómic salió en 2010 y llamé inmediatamente mi atención. Cuando por fin pude leerlo, me sorprendió el contraste entre su estilo infantil y una historia para todos los públicos, con ciertos toques adultos.

¿Por qué quisiste adaptar esa historia?

Me divertí y conmoví a partes iguales, lo cual es difícil en un cómic. El final me emocionó especialmente. Después de leerlo, hice *Blancanieves* y *Abracadabra*, y cuando tuve que decidir cuál era mi próximo proyecto, me acordé de *Robot Dreams*. Al releerlo, me di cuenta de que el tema, las relaciones personales y su fragilidad, era una constante en mis películas, así que tuve claro que quería hacer esa película.

La película representa un salto a otro medio: la animación.

Siempre me ha gustado meterme en líos con mis proyectos. Me gusta reinventarme formalmente a cada película, incluso si los temas se repiten de una a otra. En este caso, el salto era un triple salto mortal, pero la necesidad de contar la historia superaba el miedo a lo desconocido. Por suerte, mis productores, Arcadia Motion Pictures y Sandra Tapia, me animan a ponerme a prueba con cada nuevo proyecto.

¿En qué se diferenció el proceso respecto al de rodar una película de imagen real?

En mi caso, el proceso no fue tan diferente, porque trabajo mucho el storyboard de mis películas. Me gusta prepararme y llegar al rodaje con una imagen clara de lo que quiero. Ese método me preparó para la animación, donde el storyboard es central. La principal diferencia fue que, mientras que en los rodajes trabajamos a partir de secuencias, en la animación se trabaja a partir de planos, y eso afecta todo el proceso.

“La necesidad de contar esta historia superaba el miedo a lo desconocido de la animación”

¿Cuáles eran tus referentes para esta película?

Sin duda, el anime. Desde series como *Heidi* y *Marco* a los clásicos de estudio Ghibli con Hayao Miyazaki (*Mi vecino Totoro*) e Isao Takahata (*La tumba de las luciérnagas*, *El cuento de la Princesa Kaguya*). También autores modernos, como Mamoru Hosoda, cuya *Wolf Children* me encanta. Lo que me interesa del anime es que se centra especialmente en las emociones, más que en la acción. Fuera de Japón, me quedo con *Bienvenidos a Belleville* de Sylvain Chomet, en la que trabajó nuestro director de animación, Benoît Férumont.

Robot Dreams es tu segunda película muda después de Blancanieves. ¿Qué te atrae de ese formato?

Blancanieves tenía una estética más específicamente muda, mientras que *Robot Dreams* bebe del slapstick, que es una tradición sin diálogos que abarca también desde Charles Chaplin al cine sonoro de Jacques Tati. Lo que más me interesa de los cineastas de los años 20, desde Abel Gance o F.W. Murnau a Victor Sjöström, es que escriben con imágenes: creo en la poética visual a partir del uso de los planos y del montaje.

En un film sin diálogos, la música adquiere un mayor protagonismo.

Para mí, la música es la voz de los protagonistas, así que representaba una parte importante de la película. Tengo la fortuna de contar con grandes colaboradores. Primero trabajo con Yuko Harami, *music editor*, con quien realizamos una suerte de mapa musical a partir de referentes. Después, me reúno con Alfonso de Vilallonga, compositor, e intentamos trabajar la banda sonora a partir de ahí. En este caso, teníamos muy claro que un referente iba a ser el *cool jazz* de Chick Corea o Vince Guaraldi, pero que también era importante incluir canciones representativas de la época, los ochenta: The Feelies, Reagan Youth, T La Rock o Earth, Wind and Fire.

¿Cómo conseguisteis recrear Nueva York de forma tan vívida?

Robot Dreams tiene tres protagonistas: Dog, Robot y Nueva York. Este es un cambio fundamental respecto al cómic, donde la ciudad es una presencia más bien intuitiva. Estuve viviendo allí diez años con Yuko, mi mujer, así que en cierto modo era nuestra carta de amor a la ciudad. Sin embargo, esa ciudad ya ha desaparecido. El paso del tiempo y la globalización han cambiado el paisaje urbano por completo, así que el trabajo de documentación fue más bien histórico, como ya sucedió con *Torremolinos 73* y *Blancanieves*. Si la recreación es tan vívida es mérito de Luis Ágreda, director de arte, y de su enorme talento como ilustrador.

¿Por qué te interesaba jugar con el anacronismo?

Me gusta introducir componentes extraños en un mundo real y cercano. En este caso, quería partir de elementos reconocibles de los ochenta, las canciones y las modas, y añadir algún anacronismo, además de los elementos evidentes de ciencia ficción. Me gusta hacer creíble lo increíble. Si el espectador acepta que lo que sucede en la película es normal, medio viaje ya está hecho.

Todas tus películas son muy diferentes entre ellas.

No ha sido intencionado, pero sí que me interesa plantearme un reto distinto con cada nuevo proyecto. Además, para mí, la historia va primero y el aspecto visual, aunque sea muy importante, depende de ella. Eso explica las diferencias estilísticas entre mis películas, aunque yo creo que todas son reconocibles como mías, y que tienen algo en común. He tenido la suerte de hacer pocas películas, pero con total libertad.

“He tenido la suerte de hacer pocas películas, pero con total libertad”

¿Qué relación tienes con Sitges?

Todas mis películas son, en cierto modo, fábulas fantásticas. Desde el Festival de Sitges llevan años queriendo traer una película mía, pero no ha podido ser hasta ahora, con *Robot Dreams*. Me hace muchísima ilusión inaugurar la gira internacional en Sitges.

“De todas mis películas, esta es la más cercana a lo que yo soñaba hacer”

¿Te has quedado con ganas de seguir explorando la animación como medio?

He disfrutado muchísimo haciendo esta película. Para un director obsesionado con controlar todos los detalles como yo, el cine de animación es idóneo; de todas mis películas, *Robot Dreams* es la que más se acerca a lo que yo soñaba hacer. Seguro que haré alguna más, todos los que lo prueban repiten: Fernando Trueba, Wes Anderson, Richard Linklater... pero no sé cuándo. ■

TEBEODROME

Grans moments de la carrera de **LUCIO FULCI**

WHERE THE DEVIL ROAMS

Después de *The Deeper You Dig* y *Hellbender*, John Adams, Toby Poser y Zelda Adams (padre, madre e hija) vuelven a hacer aquello que mejor saben cuando juntan talento: regalarnos otra pequeña joya del actual cine de terror indie. Una vez más, la música vuelve a jugar un papel importante en esta historia, la cual nos lleva hasta los años de la Depresión de Estados Unidos, donde una familia circense se dejará llevar por sus impulsos homicidas tras empezar a coquetear con la magia negra. Los amantes del gore y los efectos especiales tradicionales a la vieja usanza, están de enhorabuena.

ATRAPADOS EN UN BUCLE INFINITO (RIVER)

En una posada centenaria, una trabajadora vuelve de su descanso al lado del río y se pone a trabajar... solo para volver a encontrarse al lado del río dos minutos después. Pronto, no queda ninguna duda: ella, y todos los habitantes de una pequeña región de montaña, están atrapados en un bucle de dos minutos exactos.

AWARENESS

Daniel Benmayor bucea entre el thriller y la acción dotando a sus películas de un aire comercial desde la serie b internacional más cañera. Con *Awareness* refuerza su fórmula con una historia más comiquera en la que un adolescente con poderes hará frente a dos peligrosas organizaciones que quieren controlarlo.

Guillermo Tato

LA EXTORSIÓN

La superestrella del cine argentino Guillermo Francella protagoniza este thriller de altos vuelos, en el que interpreta a un veterano piloto comercial que sufre la extorsión del servicio de inteligencia de su propio país: u oculta contrabando en sus aviones o revelarán información comprometida que podría dejarle sin trabajo.

VINCENT DEBE MORIR

¿Te imaginas levantarte un día y descubrir que todo el mundo, sin ningún motivo aparente, te odie hasta el punto de recurrir a la violencia irracional? Eso es lo que sucede al protagonista de esta película, Vincent (interpretado por un conmovedor Karim Leklou), el cual se ve arrastrado a una perpetua huida hacia adelante a causa de este inexplicable fenómeno. El elogiado debut de Stéphan Castagn, una versión extrema de esos falsos culpables que tanto gustaban a Hitchcock, se inspira en John Carpenter y George A. Romero para ofrecer una visión pesadillesca, pero misteriosamente visionaria, de nuestro presente convulso.

LA CASA SIN FRONTERAS

Pedro Olea se sumerge en el Bilbao de finales del franquismo para narrar con clasicismo y una mirada sin filtros esta historia sobre el peligroso influjo de una siniestra secta, haciendo un paralelismo evidente con el poder que el Opus Dei ostentaba en la España de la época.

Guillermo Tato

IN FLAMES

La experiencia terrorífica de lo femenino lleva siendo en los últimos años un espacio de exploración dentro del cine de género con películas como *Swallow*, *Saint Maud* o *Relic*. Zarrar Kahn se adentra en este territorio con una historia angustiosa en la que madre e hija deben afrontar una amenaza malvada.

JERICHO RIDGE

Nikki Amuka-Bird, un rostro recurrente als darrers films de l'amic Shyamalan, encapçala el repartiment d'aquest vibrant thriller que és tot carisma. Will Gilbey debuta treballant la tensió i la cooperació en espais tancats, emmirallant-se en *Assalt a la comissaria del districte 13* i, per tant, en *Río Bravo*.

SATAN WANTS YOU

Documental sobre un cas sonat dels anys 70. El psiquiatra Lawrence Pazder va hipnotitzar la seva pacient Michelle Smith per recuperar records reprimits d'haver estat segrestada per una secta satànica, un procés enregistrat al llibre *Michelle remembers*, el qual van fer servir sectors ultra-conservadors de la societat per iniciar el conegut *satanic panic*.

SALEM

Jean-Bernard Marlin dirigeix lo que s'entén clarament com una reformulació del *Romeu i Julieta* d'en William Shakespeare, traslladant l'acció als suburbis de Marsella de l'actualitat. En mig d'una cruenta disputa entre dues bandes rivals, una parella d'enamorats espera una criatura. La seva arribada podria posar fi a l'espiral de violència en la que viuen.

SORCERY

Una espècie de resposta xilena a *La bruja* (produeix Pablo Larraín) envers una jove indígena de l'illa de Chiloe, qui després de veure com l'amo de la granja on treballa tortura al seu pare, abraçarà la màgia amb un grup de bruixots: la Recta Provincia, organització que va existir a la vida real.

MONOLITH

Una locutora de podcast caiguda en desgràcia es topa amb el cas que podria rellançar la seva carrera: l'aparició d'una sèrie de maons negres amb una conjunt de símbols indesxifrables repartits al voltant del món. Tot prendrà un gir inesperat quan descobreixi que ella té una relació amb aquest misteri més personal del que semblava. Aquest sorprenent thriller curull d'intriga i amb tocs de ciència ficció aprofita un element d'actualitat, els podcasts, per apropar-se al radiodrama, en un experiment que gaudeix d'excelents precedents aquests últims anys, com la pel·lícula *The Vast of Night* o la sèrie *Calls*.

LA TEORÍA UNIVERSAL

Tras haber cosechado excelentes críticas en su reciente paso por el Festival de Venecia, el alemán Timm Kröger aterriza en Sitges con esta esotérica película rodada en un blanco y negro de acabado clásico. A medio camino entre la intriga de espías y la ciencia ficción sofisticada, la historia se sitúa en 1962, en un congreso de física cuántica localizado en los Alpes suizos: todos los presentes esperan la llegada de un científico iraní, el cual va a presentar una revolucionaria teoría, pero este nunca llega. Un viaje a través de todas las posibilidades de la física cuántica que habría encantado a Borges.

PANDEMONIUM

Després de la interessant *Tous les dieux du ciel*, Quarx torna a apostar per un apartat visual preciosista que podria ser part d'una editorial de moda, el qual xoca amb el grotesc de les històries que aquí ens presenta, totes elles lligades amb la mort, l'infern i els dimonis que l'habiten.

MOON GARDEN

Los amantes del celuloide están de enhorabuena gracias a *Moon Garden*. Rodada en 35 mm por Ryan Steven Harris y apostando por los efectos tradicionales, en ella viviremos de primera mano el mundo de surrealismo (y pesadillas) en el que se sumerge una niña que ha caído en coma tras un accidente.

THE LAST STOP IN YUMA COUNTY

Un repartiment d'estrelles del cinema indie estatunidenc omplen la pantalla en aquest potent i nihilista thriller d'acció del debutant Francis Gallupi. Quan un venedor ambulat de ganivets pari a una estació de servei per gasolina s'haurà d'enfrontar a dos violents atracadors. Sortirà algú viu de la matança?

THE LAST ASHES

Ambientat al Luxemburg de 1854, el debut d'en Loïc Tanson és una proposta que serveix com a crit de guerra en contra del patriarcat, on l'Helene és una jove que, al tornar a casa i comprovar com la seva gent està sotmesa al règim gairebé tirànic dels Graff, decideix iniciar una cruenta venjança.

ANGUSTIA DE SILENCIO

Si Lucio Fulci era capaç de fer poesia mentre se sumergia en el gore més mugrient i gòtic de pel·lícules com *El más allá*, sus incursiones en el giallo no iban a ser menos. Un mordaz relato rural que demuestra no solo la genialidad visual del director romano, sino también su fascinante narrativa.

Guillermo Tato

TIGER STRIPES

Tras su paso por festivales de medio mundo y ser escogida por Malasia para que les represente en los Oscar, Amanda Nell Eu debuta con un largometraje cuya fuerza recuerda al golpe encima de la mesa que en su día dio Ana Lily Amirpour. Con el *coming of age* como excusa, la realizadora nos presenta a Zaffan, una muchacha de doce años que es la primera de su pueblo (una pequeña comunidad rural malaya) en llegar a la pubertad. A partir de aquí, se fusionan folk horror, cierto tono de comedia costumbrista, y guiños y amor hacia la serie *Z*, todo ello aderezado con bailes de TikTok y música hardcore.

SHE IS CONANN

Bertrand Mandico lleva ya unos años revalidando su título como nuevo estandarte del cine fantástico de autor francés. Lo hizo con su debut *Les garçons sauvages* en 2017 y repitió en 2021 con *After Blue*. Ahora, presenta su tercer largometraje como *She is Conann*, una epopeya lísergica con la intención de dejarnos con el culo torcido, en la que el perro infernal Ranier nos relatará las diferentes vidas de la heroína Conann, desde sus orígenes en la época sumeria hasta nuestros días. Una coctelera en la que Mandico mezcla a Burroughs y Buñuel con la mitología de *Conan, el bárbaro* en clave arty.

LUZ EN LA OSCURIDAD

Si hay alguien que puede considerarse el abanderado catalán del true crime ese es sin duda Carles Porta. Con *Luz en la oscuridad* traslada el magnetismo y la impecable estructura de *Crims* en una nueva serie producida por Movistar Plus, de la que podremos ver sus impactantes primeros dos episodios.

ALL YOU NEED IS DEATH

En aquesta joia a descobrir del festival, una jove parella que recull cançons populars poc conegudes descobreix un mal arcaic quan registren i tradueixen una balada antiga i oblidada. El director es va inspirar en clàssics de culte com *Messiah of Evil* o *Baby Blood* per rodar una singular i misteriosa pel·lícula de folk horror.

ACIDE

Just Philippot, director de *El nivell*, torna amb una nova mostra d'eco-terror esfereïdor. Mentre una adolescent i els seus pares s'enfronten a una tempesta de pluja àcida, la qual està destruït tot al seu pas, el país es troba a la vora del col·lapse. Cinema de desastres naturals per a un present inquietant.

LA SOCIEDAD DE LA NIEVE

Malgrat que molts creguin que es tracta d'un remake de la mítica *Viuen*, en realitat *La sociedad de la nieve* és l'adaptació d'un dels diversos llibres que es van publicar sobre la terrible tragèdia de l'accident d'avió als Andes el 1972, on un equip de rugbi uruguaià va haver-hi de sobreviure a l'entorn hostil d'aquelles inacessibles muntanyes després d'haver-se estavellat, havent d'optar pel canibalisme com a únic i radical mode de subsistència. J.A. Bayona comanda aquest ambiciós projecte en el qual, un cop més, reflecteix en pantalla l'esperit de supervivència.

THE MCPHERSON TAPE

La madre de todos los found footage, diez años antes de que alcanzaran la mayoría de edad con *El proyecto de la bruja de Blair*. Dean Alioto construye de forma sublime un relato sobre alienígenas invasores con la cercanía que ofrece el vídeo doméstico. Escenas aparentemente anodinas, que anticipan un final macabro.

Guillermo Tato

#MANHOLE

En Shunshu és un treballador model que està a punt de casar-se amb la filla del cap de la seva empresa. Una nit, tornant del seu comiat de solter, cau en un pou i queda atrapat. Comença llavors una claustrofòbica lluita per sobreviure en la qual la tecnologia serà alhora aliat i enemic.

LA ÚLTIMA SEÑORA ANDERSON

Antes de rodar su gran obra maestra, *Pánico en el transiberiano*, Eugenio Martín nos regalaba una película con aromas hitchcockianos y con la forma de un efectivo giallo autòctono. Efectiva y exquisitamente rodada, sigue siendo una rareza a reivindicar que además cuenta con la gloriosa Carroll Baker.

Guillermo Tato

ROBOT DREAMS

Pablo Berger, uno de los autores más singulares del cine español, retorna con una emotiva película de animación que prescinde de diálogos en su canto universal y enternecedor a la importancia de la amistad. Dog, un perro introvertido que vive en una Nueva York retrofuturista, decide comprar un androide que le haga compañía: Robot. Conforme se conocen, la amistad entre ambos florece; sin embargo, pronto son separados por un trágico accidente. A partir de ese momento, ambos soñarán día y noche con su reencuentro. Cercana tanto al musical como al slapstick, *Robot Dreams* también es un homenaje a la Gran Manzana.

THE UNCLE

Coproducció entre Sèrbia i Croàcia on una família viu, com si fos una mena de càstig bíblic etern, l'arribada del tiet, un home supervolent amb una sèrie de demandes un tant peculiars... i macabres. És tot un assoliment que, pel seu to, recordi a lo millor del cinema de Lanthimos y Haneke.

OMEN

Solo alguien con la inquietud artística de Balaji Tshiani (conocido por su carrera musical en el mundo del hip hop) podría estar detrás de esta propuesta fascinante, movida por una narrativa personal y profundamente africana. Un viaje cultural y emocional que pone de relieve la sensibilidad de su autor.

Guillermo Tato

THE SACRIFICE GAME

Jenn Wexler, directora de *The Ranger*, vuelve a dejarnos sin aliento con un home invasion no exento de gore, cuya acció succee durante las vacaciones navideñas de 1971, en las que un violento culto satánico irrumpirá en una escuela con la intención de llevar a cabo un mortal ritual.

Vols guanyar 2 SITGES PACK FAN
+ 2 nits a l'hotel Meliá Sitges
per a l'edició del 2024?

Participa en el Quiz de Cinema Fantàstic de La Vanguardia del 5 al 15 d'octubre

LA VANGUARDIA

Diari Oficial del SITGES 56 - Festival Internacional de Cinema Fantàstic de Catalunya.

LABORATORIO
ÓPERA PRIMA
II JORNADAS 7/8/9 OCTUBRE

DESARROLLO DE PROYECTOS AUDIOVISUALES

THE SOLDIER'S TALE

Una oportunitat única de disfrutar de la restauración en 2K de este clásico de la animación de 1984 de R.O. Blechman, basado en una historia de Charles-Ferdinand Ramuz. En él, un soldado emprenderá un viaje para recuperar su alma tras arrepentirse de haber hecho un pacto con el diablo.

ACCIÓN MUTANTE

Que tu ópera prima sea un referente ya tiene su mérito. Pero que además se convierta en toda una catarsis para una industria del cine como la española, es algo que solo podía conseguir Álex de la Iglesia. Una de esas películas que dio a entender a espectadores (y productores) que otro cine era posible.

Guillermo Tato

JACKDAW

L'òpera prima d'en Jamie Childs és una proposta que suposa un vertiginós viatge al nord d'Anglaterra, on el motorista i exmilitar Jack Dawson (Oliver Jackson-Cohen) durà a terme la perillosa recollida d'un paquet il·legal al mar. Serà l'inici d'una nit vertiginosa acompanyada d'una atmosfèrica fotografia.

DIABOLIK – GINKO ALL'ATTACCO!

Dos años después de *Diabolik*, los hermanos Antonio y Marco Manetti continúan explorando el universo del fumetti creado por Angela y Luciana Giussani. Para esta secuela, veremos como nace la unión entre el detective Ginko y Eva Kant, que juntos tratarán de atrapar a Diabolik, el Rey del Terror.

EL EXORCISMO DE EASTFIELD

Basada en un perturbador cas real, aquest film de terror sobrenatural australià narra la història d'una dona turmentada per una congregació de fanàtics convençuts que està posseïda per un diable, fet pel qual contracten amb un exorcista despietat, el qual farà de la seva vida un autèntic infern.

THE FUNERAL

El director de la turca *The Antenna* retorna amb aquest perturbador film on un conductor de cotxes fúnebres s'enamora del cadàver d'una noia que transporta arran que aquesta ressusciti. A partir de llavors, comença a cometre assassinats per poder-la alimentar, el qual li causa problemes amb la policia local.

YOU'LL NEVER FIND ME

Una noia es refugia de la tempesta a casa d'un home esquerp que viu en un parc de caravanes aparentment desèrtic. Ell viu turmentat per la seva soledat i per un passat amarg, ella té un relat ple d'inconsistències sobre com s'ha perdut allà. Segons avança la nit i la conversa flueix, tots dos comencen a sospitar de l'altre. Una cosa està clara: algú amaga alguna cosa. El duo australià conformat per Josiah Allen i Indiana Bell ens porten aquest thriller de cambra ple de girs sorprenents, el qual destaca per una direcció amb pols ferm i unes interpretacions potents alhora que subtils.

LATE NIGHT WITH THE DEVIL

Los hermanos Colin y Cameron Cairnes conquistaron las madrugadas de Sitges con *100 bloody acres* —premio Midnight X-Treme en 2013— y su última película se ha colado en Sección Oficial, pero sigue siendo un asunto de noctámbulos. *Late Night with the Devil* emula el directo de la última emisión de *Night Owls*, un programa nocturno de entrevistas que, a la caza de una audiencia que le está girando la espalda, virará hacia el caos bajo el influjo de fuerzas sobrenaturales. Decantando hacia el rojo sangre la cháchara cordial del arranque, los Cairnes entregan un *hit* en potencia: un filme endiabladamente divertido.

GOD TOLD ME TO

Pocas ciudades han generado un influjo tan brutal en el cine como el Nueva York de los setenta. Un espacio sucio, plagado de violencia y una explosión de creatividad cultural pocas veces vista. Un universo que es conocido por su cara más comercial (desde Scorsese a Robert de Niro), pero también por una generación de directores que lidiaban con el género, siempre con la ciudad como eje espiritual de sus historias. Larry Cohen es uno de sus exponentes más claros, capaz de combinar la serie B más descarada de *Maniac Cop* (de la que escribió el guion), con el miedo maternal de *Estoy vivo*. En una época dominada por el thriller underground, aparece *God Told Me To*, una película que, además de tener uno de los títulos más molones de la historia del cine, captura a la perfección una época convulsa en lo político y en lo social. Conspiraciones, asesinatos en serie y terror religioso son el telón de fondo de una precursora de *Se7en* en la que incluso somos testigos de uno de los primeros tiroteos masivos. Un thriller guarro en lo formal pero efectivo a más no poder, que con los años se mantiene igual de vigente y desesperanzador.

Guillermo Tato

Celebramos los 30 años de *Acción mutante*, la salvaje e insólita ópera prima de Álex de la Iglesia que marcó un antes y un después en la historia del cine de género en España.

Por María Adell Carmona

Los hispanistas Núria Triana-Toribio, Andrew Willis y Peter Buse recogían en un artículo de 2004 (*Esto no es un juego, es acción mutante: the provocations of Álex de la Iglesia*) unas declaraciones tempranas del cineasta bilbaíno en las que definía qué era su cine a partir, justamente, de lo que *no* era: “no va sobre la infancia, ni sobre la Guerra Civil, y no adapta obras literarias”. Esta definición en negativo, a la contra, define a la perfección la situación que ocupaba en el cine español, a inicios de su carrera, Álex de la Iglesia: al igual que otros compañeros de generación como Juanma Bajo Ulloa o Enrique Urbizu (para quién hizo la dirección de arte en *Todo por la pasta*), De la Iglesia hizo del disenso y la diferencia su marca de estilo. No hay una película que evidencie, de forma más clara, esta disensión con respecto a las corrientes hegemónicas autorales —ese supuesto “cine de calidad” avalado por la llamada Ley Miró— del cine español de los 90 que ese objeto volante no identificado que fue *Acción mutante*. La brutal, insólita, ópera prima de De la Iglesia, que este 2023 cumple 30 años, es una comedia negra de ciencia ficción que combina, con soltura y sin prejuicios, el cine de Terry Gilliam, *Blade Runner*, ese western postapocalíptico que es *Mad Max*, con cierta estética almodovariana (esa fiesta con Rossy de Palma y Bibi Andersson a ritmo del *Día de fiesta* de Karina!) y el humor negro de Rafael Azcona. Este “frenético ejercicio de intertextualidad fílmica”, en palabras de Triana-Toribio, estaba dirigido con el pulso y la seguridad de un cineasta experimentado, incluía una lectura sarcástica y salvaje de la sociedad vasca (¿acaso no era esa banda de terroristas mutantes una suerte de versión paródica de ETA?) y, sobre todo, no se parecía a absolutamente nada de lo que se hubiera rodado anteriormente en España. ¿O tal vez sí?

Frente a otros cineastas que también debutaron con influyentes películas de género en aquel momento —Alejandro Amenábar y su *Tesis*— y cuya mirada estaba dirigida más allá de la herencia del cine nacional (hacia el cine norteamericano, principalmente), el cine de Álex de la Iglesia, y de un colaborador inestimable como es el guionista Jorge Guerricaechevarría, ha sido, desde *Acción mutante*, un pastiche posmoderno en el que Spielberg y Hitchcock, *El exorcista* y *Blade Runner*, se dan de la mano con *El pisito*, de Marco Ferreri, o con *El extraño viaje*, de Fernando Fernán-Gómez. De la Iglesia actualiza la herencia esperpéntica que atraviesa la historia del cine español y que conecta a Valle-Inclán con Fernán-Gómez, o las tragedias grotescas que Azcona escribió para Luis G. Berlanga con el universo de Pedro Almodóvar. No es casual que los hermanos Almodóvar fueran, justamente, los que, al recibir el guion de un cortometraje llamado *Piratas del espacio*, escrito por los artifices de otro exitoso corto de bajo presupuesto, *Mirindas asesinas*, les recomendaran que lo transformaran en un largometraje que fue, finalmente, producido por El Deseo. Seguramente, en ese guion que reivindicaba a los diferentes, a los mutantes, y que abogaba por exterminar a los “niños bonitos e hijos de papá”, Almodóvar reconoció esa tendencia a la disensión, a nadar a contracorriente, que había marcado en sus inicios su carrera como autor underground. *Acción mutante* fue, en definitiva, importante por diversos motivos: por presentar en sociedad a un autor (De la Iglesia) y un grupo de actores (Karra Elejalde, Álex Angulo, Ramón Barea) que definirán la fisionomía del cine español de las siguientes décadas, pero, también, por constituir una demostración temprana —después consolidada definitivamente por *El día de la bestia*— de que, en el cine español, el cine de género podía ser, también, cine de autor. ■

No tots els trens són com Renfe
 Más trens | El mejor compromiso de puntualitat | Más destinos

A Renfe tenim més de 1.500 destinacions i la freqüència més gran de trens del país. A més, amb el compromís Renfe de puntualitat, si el teu tren AVE es retarda més de 15 minuts, et tornem el 50% del bitllet i el 100% si l'endarreriment és de més de 30.

Ningú no et dona més

renfe El teu tren

DESPUÉS DE UN CALOR Y UN FRÍO EXTREMOS

VIENE UN CLIMA INMEJORABLE

ESTO ES RIBERA DEL DUERO. QUIEN LO PROBÓ, LO SABE.

RIBERA DEL DUERO

CREADO PARA EMOCIONARTE

MORITZ Presenta

UN SABOR BESTIAL

MORITZ, PATROCINADOR PRINCIPAL DE SITGES, FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA.

90è ANIVERSARI DE KING KONG.

MORITZ EN RECOMANA EL CONSUM RESPONSABLE

SITGES

La família Adams arriba a Sitges amb *Where The Devil Roams*, la seva nova pel·lícula de terror.

Toby Poser & John Adams

Per Javier Parra

L'any 2019 la família Adams, formada per la parella John Adams i Toby Poser, i la seva filla Zelda, va sorprendre al món amb *The Deeper You Dig*, producció de terror independent feta en clau *do-it-yourself* que va suposar la seva revelació internacional com a cineastes.

Com comenceu a fer films de terror junts?

John Adams: En realitat, la cosa va començar molt abans. Quan la Zelda tenia sis anys i la Lulu deu, vam fer la nostra primera pel·lícula a casa, que era un drama. Quin any era?

Toby Poser: 2010.

JA: Va ser molt bonic. Després ja va ser quan, a poc a poc, ens vam adonar que la comunitat i el fandom que es crea al voltant del terror era una cosa molt bonica. Així que vam reaccionar i descobrir que en realitat nosaltres pertanyem al terror. Per nosaltres és ja un procés molt bonic al qual estem acostumats, però sabem que hi ha gent que quan descobreix que fem pel·lícules junts, pensen "oh, mira's, faran pel·lícules familiars molt boniques", i després descobreixen que fem terror i s'escandalitzen.

Quins són els vostres referents a l'hora d'inspirar-vos?

TP: Amb les noies ens agrada molt veure films de l'expressionisme alemany com *Nosferatu*. M'agraden molt les pel·lícules de Murnau, *Vampyr*... Per *Where The Devil Roams*, queda clar que una de les inspiracions també van ser les fires ambulants, de les quals en som molt fans.

Què se sent en començar a fer films que van rondant durant tant de temps per festivals?

JA: Estem molt contents que la gent gaudeixi del nostre art, perquè a tots quatre ens agrada treballar junts. Ens encanta fer la música, ens agrada fer pel·lícules i ens encanta viatjar junts, així que ha estat fàcil anar a llocs junts, conèixer gent i gaudir de tot aquest procés. Som molt afortunats

TP: Jo vaig tenir la sort de poder estar a Sitges el 2019 amb *The Deeper You Dig*, i des de llavors sempre li he estat recordant al John aquell festival meravellós.

Hi ha un líder que mani més que els altres quan comenceu un projecte?

TP: Es tracta d'una veritable democràcia. Tothom fa de tot: amb la càmera, aportant idees, amb la història...

JA: Tots passem una estona meravellosa fent el nostre art i som iguals durant el procés. També és una mica difícil, ja que tenim alhora una relació amistosa i artística, però encara som els seus pares.

"Volem pel·lícules brutes. Volem que la pel·lícula faci una mica de mala olor"

La música és clau a les vostres pel·lis. Com és el procés?

JA: Normalment, afegim la música un cop ja s'ha acabat el rodatge de la pel·lícula, o hoensem durant el procés de creació. Però per exemple, en el cas de *Hellbender*, tota la música es va escriure abans de la pel·lícula. Volíem que sonés així i vaig ser jo mateix qui la va escriure. Era molt important tenir un so molt concret, ja que la pel·lícula tenia un aspecte molt particular.

"Quan treballem junts com a família, es tracta d'una veritable democràcia. Tothom fa de tot"

Ara que fas menció al look de les vostres pel·lis: les vostres produccions aconsegueixen tenir un aspecte visual que les emmarca clarament dins del que entenem com a cinema indie. Es tracta d'una cosa pensada o simplement és fruit de l'atzar?

"Indie" és tan sols una etiqueta, un terme que designa una manera de ser i procedir en l'art. Aquesta indefinició dona un sentit complet al seu ús indistint entre cinema i música: els vasos comunicants entre tots dos mitjans resulten de que aquests són, precisament, mitjans per a l'expressió de personalitats indòmites i irreductibles, que no poden limitar-se als confins d'un sol art. Això explica el fet que cineastes com Kelly Reichardt, Jim Jarmusch o Martin Rejman hagin comptat amb músics per a protagonitzar algunes de les seves obres, i també les incursions musicals de la nostra estimada família Adams, directors de *Where The Devil Roams* i, abans, de *Hellbender*.

JA: Volem pel·lícules brutes. Volem que la pel·lícula faci una mica de mala olor. Ja sabeu aquí a Amèrica, en concret a Hollywood, es fan pel·lis amb la intenció que brillin i siguin boniques, que semblen perfectes i sonen perfectes. Creiem que hi ha un públic que vol veure brutícia i coses trencades, així que l'aspecte dels nostres films és una cosa que està cuidada i ben pensada. I si ara ens ho dius tu, és una cosa que celebrem.

TP: Sempre diem que ens relacionem més amb la gent que està als marges, amb els outsiders, i és allà on estem còmodes. Creiem que hi ha bellesa en aquest esperit grunge i amb tot ple de pols.

"La comunitat i el fandom que es crea al voltant del terror era una cosa molt bonica"

Recorda una mica al cinema que es feia als setanta. Teniu referents d'aquella època?

JA: Ens encanta el cinema dels setanta, però no només el de terror, sinó que molts dels nostres films preferits són drames com *The Warriors*, *The French Connection* o coses com *La llavor del mal*. Vas ser una època preciosa.

TP: Sí, fins i tot pel·lícules com la comèdia *Los picarones*, que no tenen res a veure amb el terror, però que representen en pantalla a una colla de *misfits*. Crec que les pel·lícules de terror dels anys setanta sovint no van ser conscients que estaven suposant un moment de ruptura amb el cinema que s'havia fet, i van trencar les regles.

JA: Definitivament, és molt bonic veure com a la gent que forma part de la comunitat del terror, els hi agrada aquest tipus d'estil, i també veure que saben que, a vegades, els cineastes poden fallar. Tothom pot fracassar, però el cor d'aquesta comunitat ens anima a intentar arriscar-nos, com feien aquells directors dels setanta.

Aquest singular col·lectiu porta l'esperit *do-it-yourself* del punk per bandera, atrevint-se no sols a produir, escriure, dirigir i protagonitzar les seves inimitables pel·lícules de terror de baix pressupost, sinó també a musicalitzar-les –a vegades, fins i tot, enfront de les càmeres–: les seves bandes sonores són heterogènies, oscil·lant entre el hard rock de timbres industrials i la balada folk murmurada; tot, no obstant, amb un marcat esperit indie tant en la composició, elemental, com en l'execució i l'estètica, impetuoses. Recentment, aquest assoliment tan sols té parangó amb el del cantautor i

Quin tipus de música us inspira més?

JA: Per *Where The Devil Roams*, ens vam deixar emportar molt per The Breeders, un grup impulsat per dones, amb molta força i molt d'empoderament. No tenen por de parlar de sexualitat i fer diferents metàfores, així que vam parlar molt d'emular el seu so i el poder que tenen sobre l'escenari.

TP: La música d'aquest film té una vibració diferent de les nostres altres bandes sonores. Sens dubte té més sons i una base instrumental molt guai.

Com afronteu la recerca d'un bon equip d'efectes especials?

JA: Quan estàvem amb *Hellbender* viatjant pel món a diferents festivals, vam veure com alguns cineastes feien una feina terrible quant a la representació de la violència corporal. I va ser quan vam pensar que volíem fer una bona representació d'aquesta violència i no tallar-la. Volíem mostrar-la en pantalla. Després va ser quan vam conèixer un artista a través de Facebook, qui venia parts del cos fantàstiques fetes per ell mateix i molt realistes, així que li vaig escriure i vam començar a col·laborar junts.

Quines són les vostres pel·lícules preferides?

TP: Una noia torna sola a casa de nit, *Deixa'm entrar* i *Saint Maud*.

JA: Aquesta sempre és una pregunta difícil, però diria *Vampyr* de Dreyer.

I per acabar: quins serien els vostres principals referents del cinema de gènere?

TP: Soc una gran fan de Julia Ducournau, té un gran talent, és intel·ligent, és sexi i ho té tot per trencar el mottle, tal com ha demostrat.

JA: John Waters, definitivament. ■

Un breu repàs als orígens i títols clau del terror indie fet als Estats Units, des d'aquells que han establert la veritable natura del cinema independent, fins a produccions més modestes on prima la idea del *do-it-yourself*.

Por Javier Parra

Malsons Indie

Quan arriben títols com *Where The Devil Roams*, és gairebé impossible no fer una petita retrospectiva, repassant quines són les pel·lis i cineastes clau que han marcat les tendències d'allò que coneixem com a cinema independent. Podem trobar l'origen d'aquest segell amb produccions de culte que van trencar la norma, i que d'una manera o altra van sacsejar l'*status quo* de Hollywood com a entitat que dictaminava les tendències a seguir.

De vegades, la línia que separa allò entès com a cinema indie i la sèrie B, pot estar una mica esborronada. Per deixar clar de què estem parlant quan ho fem de pel·lis independents, només cal mencionar alguns dels exemples que van marcar un abans i un després en la pròpia història del fantàstic. Títols com *El carnaval de las almas*, dirigida per Herk Harvey el 1962; *La nit dels morts vivents*, per George A. Romero del 1968; o *Let's Scare Jessica to Death*, d'en John Hancock el 1971,

serien la Santa Trinitat d'aquest tipus de produccions, les quals han esdevingut títols de culte i servit com a inspiració per una gran quantitat de directors.

Sens dubte, les propostes fetes als marges de la indústria no han estat únicament patrimoni dels Estats Units, però si que hi ha hagut certa tendència lligada a un tipus de cinema propi d'allà. Parlem de com part del terror independent *made in USA* sembla

tenir les seves arrels sobre el cinema indie que va sorgir als anys noranta del passat segle, quan cineastes com Todd Haynes, Gus Van Sant, Larry Clark o Gregg Araki van irrompre al panorama i agitar a públic i crítica arreu del món. Salvant les distàncies, i seguint aquella màxima de que el cinema amb esperit d'auto-gestió, aconsegueix interpel·lar a l'espectador que busca coses més enllà del *mainstream*, han estat molts els títols que han suposat petites fites en la història del terror dels últims 25 anys:

The Blair Witch Project 1999

Coven 2000

The Roost 2005

Freaky Farley 2007

Baghead 2008

The Violent Kind 2010

Resolution 2012

The Demon's Rook 2013

The Evil Within 2017

The Scary of Sixty-First 2020

Hellbender 2022

Skinamarink 2022

TOTA LA CULTURA I TECNOLOGIA SÓN A LA FNAC

Visita'ns a la nostra carpa al costat de l'Auditori Melià Sitges.

ET FALTA FNAC | FNAC.ES

DANZA MACABRA

AMB L'INDIE HEM TOPAT!

ANDREU MARVES

PREMIS SGAE NOVA AUTORIA

Alumnes de l'ESCAC, l'ECIB i l'IDEM Barcelona, Premis SGAE Nova Autoria 2023

La Societat General d'Autors i Editors (SGAE) i la Fundació SGAE, a través del Consell Territorial de la SGAE a Catalunya, van celebrar el dissabte, 7 d'octubre, la 23a edició dels Premis SGAE Nova Autoria al Cinema Prado. Alumnes de l'Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya (ESCAC), l'Escola de Cinema de Barcelona (ECIB) i l'IDEM Barcelona - Creative Arts School van obtenir els guardons a la millor direcció-realització, el millor guió i la millor música original respectivament. Els Nova Autoria compten amb la complicitat i el suport del Sitges - Festival Internacional de Cinema Fantàstic de Catalunya.

El director i guionista **Jaume Balagueró**; la guionista, escriptora i *script editor* **Marta Grau**, i el compositor de cinema, vocalista i cantautor **Alfonso de Vilallonga**, van integrar el jurat dels Premis. El públic de la secció Noves Visions va veure els 10 treballs finalistes seleccionats pel jurat d'entre els 39 que s'hi havien presentat. Enguany s'ha comptat amb la participació de 18 universitats i escoles de cinema de Catalunya.

El Premi SGAE Nova Autoria a la Millor Direcció-Realització va ser per a **Mikel Garrido**, director i guionista del curt *Tenemos patria*, presentat per l'ESCAC. D'acord amb el jurat, ha merescut el guardó «per la seva contundència narrativa, per la seva capacitat per atrapar l'espectador amb una història aparentment senzilla però plena de matisos, i per la seva qualitat i credibilitat en tots els aspectes que en configuren la narració».

Karen Joaquín, directora i guionista del curtmetratge *O que me parta un rayo*, presentat per l'ECIB, va obtenir el Premi SGAE Nova Autoria al Millor Guió. Segons el jurat, el guardó és «per la seva idea original, que sorprèn en el seu desenvolupament dramàtic, així com per la construcció d'uns personatges solvents i versemblants». El curt de Karen Joaquín també va rebre una **menção especial** «per l'excel·lent interpretació de les dues noies protagonistes i per la mirada única de la directora, que ha sabut captivar als membres del jurat Nova Autoria 2023».

El Premi SGAE Nova Autoria a la Millor Música Original va ser per a **Márcio Echevarria**, compositor del curt *The Sun Thief*, presentat per l'IDEM Barcelona. D'acord amb el jurat, ha merescut el guardó «per acompanyar aquesta història animada amb un recorregut de música canviant i molt encertada en gust i instrumentació que alterna moments més minimalistes amb altres de més èpics, una banda sonora a més perfectament adaptable a orquestra (en cas de comptar amb els mitjans)».

L'acte de lectura del veredict va ser a càrrec dels membres del jurat. També hi van assistir la Il·lma. Sra. alcaldessa de l'Ajuntament de Sitges, **Aurora Carbonell**; el director del Sitges - Festival Internacional de Cinema Fantàstic de Catalunya, **Àngel Sala**, i el director d'Experiència Client de la SGAE i director de la SGAE a Catalunya i Balears, **Luis Gómez**.

MILLOR DIRECCIÓ-REALITZACIÓ

Tenemos patria

19 min 47 s - ficció.

Direcció: Mikel Garrido Linares > **Guió:** Joan López Alonso i Mikel Garrido Linares > **Música original:** José del Valle, Àngel Bañuelos i Mikel Garrido > **Sinopsi:** L'apagada nacional a Venècia de 2019 deixa sense electricitat la incubadora que manté amb vida la filla prematura de la Chalia i en Carlos Eduardo. Enmig del caos i la foscor, en Carlos Eduardo haurà d'aconseguir un generador costi el que costi, encara que hagi de traïr, enganyar o recórrer a vies corruptes.

>> Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya (ESCAC)

MILLOR GUIÓ ORIGINAL I MENCIÓ ESPECIAL

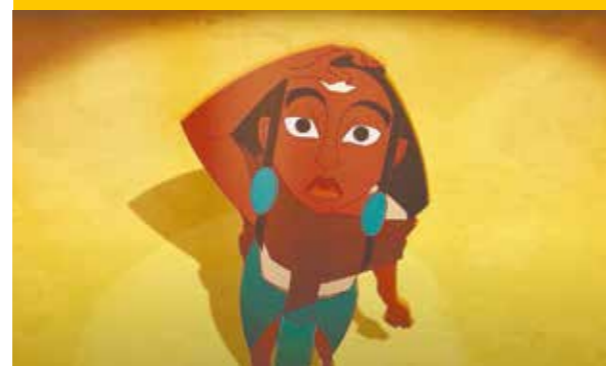
O que me parta un rayo

17 min - ficció.

Direcció i guió: Karen Joaquín > **Música original:** Miguel Robleda (BSO escena armari) i Daniel D. Meza (BSO *bachata* «Droga de amor») > **Sinopsi:** L'Abril i la Yula preparen una poció per fer desaparèixer una companya de classe. Quan l'endemà no apareix, totes dues juren que no en parlaran mai més, promesa que les posarà a prova. L'Abril haurà de fer front a la traïció de la Yula.

>> Escola de Cinema de Barcelona (ECIB)

MILLOR MÚSICA ORIGINAL

The Sun Thief

5 min 35 s - animació.

Direcció i guió: Joan Cerdà Montero i Maria Agustina Montaña > **Música original:** Márcio Echevarria. > **Sinopsi:** En un passat remot, anterior a l'existència de la nit, la jove Una viu en un llogaret abrasat per la intensa i constant presència del sol. Després de ser testimoni del patiment que aquestes condicions infligeixen en els seus veïns, l'Una s'arma de valor i viatja fins al temple de Ramesh, el déu del sol, per suplicar-li una solució.

>> L'IDEM Barcelona - Creative Arts School

LA FUNDACIÓ SGAE,
amb el nou talent emergent

sgae fundació sgae

SITGES
SE FESTIVAL INTERNACIONAL DE
CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA

Segueix-nos a: www.sgae.cat | www.fundacionsgae.org
[facebook.com/sgae.cat](https://www.facebook.com/sgae.cat)
[@sgae_cat](https://twitter.com/sgae_cat) | [@sgae_cat](https://www.instagram.com/sgae_cat) | [@fundacionsgae](https://www.youtube.com/channel/UC...)

#autoriasgae
#SGAEActualidad
#PremisSGAENovaAutoria

La cineasta malaia va guanyar el Grand Prix de la Setmana de la Crítica de Canes amb aquest *coming of age* atmosfèric sobre noies monstruoses, menstruació i alliberament femení.

Amanda Nell Eu

Per Maria Adell Carmona

Arribes a Sitges després de l'èxit a Canes i de saber que Tiger Stripes ha sigut el film elegit per Malàisia per competir als Oscar. Són èxits increïbles per a una òpera prima.

Estic molt feliç amb el que està passant amb aquest film, sobretot perquè és una història molt personal, molt propera a mi, i sento que he fet exactament la pel·lícula que volia fer. És increïble poder compartir-la amb gent de tants llocs diferents i em fa molta il·lusió competir a Sitges, que és un dels meus festivals favorits. Vaig venir per primera vegada el 2019, al Pitch Box, on vaig presentar *Tiger Stripes*, que en aquell moment només era un projecte. Així que és genial estar de tornada amb la pel·lícula ja finalitzada.

Per les seves localitzacions, la seva atmosfera... la pel·lícula té un caràcter molt local; i, malgrat això, la sensació quan la veus és que pot ser entesa arreu del món.

La pel·lícula té molts detalls que la vinculen a la cultura malaia, però els temes que aborda són universals. Parla de sentir-se diferent dels altres, de no estar còmoda a la teva pròpia pell o de tenir por del teu propi cos i d'adonar-te que la societat també et tem. La meua intenció era explicar una història universal que pogués ser compartida per gent de tot el món.

Hi ha molt a la pel·lícula de les teves experiències personals com a adolescent a Malàisia?

L'origen del projecte, el meu impuls a l'hora d'escriure'l, parteix de la meua experiència personal. Volia parlar del meu jo adolescent, del moment en què vaig començar a entrar a la pubertat i estava tan aterrida que l'única cosa que desitjava era que tot això desaparegués. Odiava que sortís pel, de sobte, on abans no hi havia, o que el meu cos canviés. Tot això era tan aterridor que fins i tot va despertar en mi una reacció violenta cap al meu propi cos: l'afaitava, el tallava i fins i tot el copejava per intentar aturar aquesta transformació.

El més aterridor de la pel·lícula és la descripció que fas de la societat malaia, on institucions com el col·legi o la família són eines de control sobre el cos de les dones des que són molt joves.

El meu objectiu era que el públic es preguntés què és realment terrorífic: l'espanta el cos d'aquesta noia o tot aquell univers asfixiant que l'envolta? La pel·lícula està continuament jugant amb aquesta idea i desafiant el públic perquè acabi estimant el monstre i ho defensi i celebri ja que, en el fons, tots som monstres.

A la pel·lícula, la protagonista és marginada quan li baixa el període. Diries que la menstruació femenina és un tabú al teu país?

Sí, realment ho és. El que mostro a la pel·lícula té molt a veure amb la realitat, l'escola que descriu és una escola normal, com n'hi ha tantes a Malàisia. De tota manera, aquest tabú és característic de moltes cultures: quan una noia té el període és considerada "impura" i no pot entrar en espais religiosos, com es veu al film. Això passa a la cultura hindú, o a la xinesa, no és exclusiu de la malaia o la islàmica. Tinc amigues que m'han explicat que els seus pares no volien que tressin les compreses usades al cubell d'escombraries perquè creien que portaria mala sort a la família. El que jo volia fer amb la pel·lícula és qüestionar totes aquestes tradicions, i preguntar-me si potser ja és hora de superar-les.

Et vas basar en llegendes autèntiques de la cultura malaia per crear l'univers de Tiger Stripes?

La pel·lícula és un homenatge als mites del folklore malaia. No vaig voler seleccionar una figura mítica concreta, sinó evidenciar la riquesa del nostre folklore. Jo he crescut envoltada d'històries on m'advertien que no acampés sota un arbre determinat perquè una nit algú va veure un parell d'ulls vermells que l'observaven entre les fulles. M'encanta el nostre folklore perquè mostra un respecte profund cap a la natura, ja que els esperits poden estar a qualsevol lloc, als arbres, a l'aigua, a l'herba...

Temàticament, la història té connexions amb clàssics del terror, com Carrie o La dona pantera...

Carrie m'encanta, em va causar un gran impacte quan la vaig veure d'adolescent, com *En companyia de llops*, que té imatges molt potents. Pel que fa a la història, totes dues són referents, però en l'àmbit visual les influències són més variades; per exemple, ens vam basar en el film japonès *House*, pel seu aspecte estranyíssim, molt boig i còmic. Un altre referent visual va ser *Narcís negre*, sobretot per la intensitat amb què filma els personatges. També va ser una referència el cinema de terror malaia dels anys 50; eren pel·lícules en blanc i negre amb maquillatges molt exagerats que tenien un component *camp* molt divertit, que jo volia per a la meua pel·lícula.

"El meu objectiu era que el públic es preguntés què és més terrorífic: el cos d'aquesta noia o tot l'univers que l'envolta?"

El maquillatge i efectes de Tiger Stripes tenen un component analògic molt característic...

Em va costar molt trobar el disseny definitiu de la criatura, perquè no podia ser gaire terrorífica, però tampoc no havia de ser bonica. Així que hi va haver molta feina conjunta amb l'especialista en maquillatge per crear, de forma totalment analògica, amb pròtesis, aquesta criatura tan especial. Des del meu punt de vista, hem aconseguit el monstre perfecte: a Malàisia, els monstres del nostre folklore són raríssims, molt estranys i totalment diferents dels monstres occidentals. Aquí tenim nadons verds que van robant les teves coses; així que la nostra criatura encaixa a la perfecció en aquest entorn. ■

LOCH NESS:
THEY CREATED
A MONSTER

S'estima que el turisme generat per la llegenda del monstre del llac Ness proporciona cada any al voltant de 50 milions d'euros a l'economia escocesa. La història ve d'antic, però la febre moderna per Nessie s'estableix a la dècada dels 30 del segle XX, arran de diversos articles de premsa i fotografies; aquestes serien el mitjà que també empararia a partir de 1969 l'estrabòtic Frank Searle per esdevenir, tal com deia en una insígnia que ell mateix duia a la jaqueta, "almost famous". De fet, malgrat que el títol del documental de John MacLavery parla en plural, i que al llarg del metratge es desgranen les quimeriques recerques de diversos caçadors de monstres que voltaven per la zona als 60 i 70, el film gravita clarament al voltant de la figura de Searle. Un impostor, amb tota probabilitat, i un playboy de tres al quart que posava anuncis a la premsa buscant noies que li fessin les tasques domèstiques. Un perdedor: algú que volia que l'admiressin i la cosa se li va acabar torçant. Al mateix temps, paradoxalment, la seva insistència barroera en fabricar proves de l'existència de la criatura va ser clau per fer augmentar considerablement el rebombori.

Fent ús d'abundant material d'arxiu, i anant a buscar alguns dels protagonistes de l'època, MacLavery ens fa retrocedir a uns temps on hi havia més espai per l'idealisme: no foren pocs els que van sucumbir a la temptació de canviar d'aïres i anar a viure a la vora d'un llac amb la fantasia d'encalçar un rèptil prehistòric. La fotografia també s'estava sofisticant aleshores, i emergia la consciència sobre la naturalesa incerta de les imatges i la possibilitat de falsificar-les. Una història força boja, la veritat, però com diu Toshio Kou, el capità de l'expedició japonesa que al 1972 va aterrar a Escòcia per capturar la pobre Nessie i uns quants monstres més, "es tractava de l'últim gran misteri del segle XX, l'última espurna de romanticisme a la que podíem agafar-nos". Els patrocinaven Sony i Panasonic, però no van trobar res. Kou, tanmateix, assegura que qualsevol dia hi tornarà i completarà la gesta.

Per Toni Junyent

PRESENTA ESTOS CUPONES EN LA TAQUILLA VERDI O VERDI PARK Y CONSIGUE DESCUENTOS EXCLUSIVOS EN TU ENTRADA DE CINE O COMPRA DE DVD Y BLU-RAY

<p>DESCUENTO ENTRADA DE CINE</p> <p>3€</p> <p>VÁLIDO HASTA EL 31/12/2023 POR LA COMPRA DE 1 ENTRADA ESTÁNDAR NO VÁLIDO EL DÍA DEL ESPECTÁCULO, FESTIVO O ÚSPERAS DE FESTIVO NO ACUMULABLE</p>	<p>DESCUENTO DVD</p> <p>2€</p> <p>VÁLIDO HASTA EL 31/12/2023 POR LA COMPRA DE 1 DVD DE NUESTRO CATALOGO NO ACUMULABLE</p>	<p>DESCUENTO BLU-RAY</p> <p>2€</p> <p>VÁLIDO HASTA EL 31/12/2023 POR LA COMPRA DE 1 BLU-RAY DE NUESTRO CATALOGO NO ACUMULABLE</p>
--	--	--

PM. ---:--
OCT. 2023

CINES
VERDI

CON

9-10 OCTUBRE 2023
SITGES
SE FESTIVAL INTERNACIONAL DE
CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA

EN ES GARRIFÓS DIRECTE

“La televisión es nutritiva”, cantaven, no sense ironia, els Aviador Dro. Ara bé, també pot esdevenir mortal. Ho serà, literalment, a *Late Night with the Devil*, la nova pel·lícula dels australians Colin i Cameron Cairnes, que recrea l'accidentada emissió d'un programa nocturn d'entrevistes i ens dona peu a repassar alguns títols on la televisió ha acabat vessant sang.

TELEVISION TERROR
Tales from the Crypt va ser l'equivalent a *The Twilight Zone* al terror dels noranta: una font d'inspiració inesgotable per als cineastes de gènere que van arribar després. *Television Terror* és un bon exemple, un proto-[REC] esfereïdor i càustic on un odiós presentador rebrà el que es mereix en directe en burlar-se dels fenòmens paranormals.

SERIES 7
Els últims clàssics de videoclip ja venien directament en format DVD, i aquest fou un directe de dedicar-se exclusivament d'ells: abans de sèries, Daniel Minahan a dirigir capítols de sèries que entomava ben signava aquesta sàtira que entomava ben aviat el format del reality show per idear-ne un on els participants s'havien de matar els uns als altres.

HALLOWEEN: RESURRECTION
La vuitena entrega de la saga era un horror noir protagonitzat per Tyra Banks, on se'n presentava a un grup de joves escollits per participar en un reality show dut a terme a la casa natal del mateix Michael Myers, qui després de treure's de sobre a la Jamie Lee Curtis, els hi donarà caça un per un.

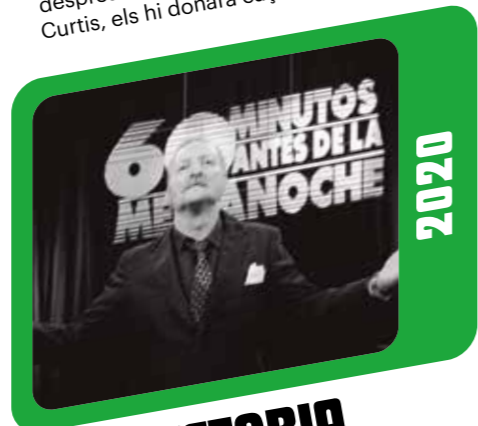
MY LITTLE EYE
Ho heu endevinat: més telereality! En aquest thriller, que va passar per Sitges el 2002, Marc Evans treballava la claustròfora-2002, un grup de concursants d'un programa de televisió que tenia actives vint-i-quatre hores del dia i les càmeres vint-i-quatre hores de la casa, estipulava que, si algú sortia de la casa, tots perdrien. Pur mal rotlló covat a foc lent.

DEAD SET: MUERTE EN DIRECTO
Abans que la sèrie *Black Mirror* catapultés al britànic Charlie Brooker i el confirmés com un dels creadors catòdics més brillants i malpensats de l'actualitat, els amants del fantàstic van descobrir-lo amb *Dead Set*, cinc capítols febrils que ubicaven els preocupats concursants d'un Gran Hermano a l'epicentre d'una infecció zombie.

CHRISTINE
Basat en un esglaiador cas real, Rebecca Hall es posa en la pell de Christine Chubbuck, una reportera que està submergida en una depressió i que, malauradament, va passar a la història per suïcidar-se en directe mentre presentava un programa a la televisió local.

HISTORIA DE LO OCULTO
Mixturant amb desimboltura el satanisme i els thrillers d'espionatge paranoic dels setanta, Cristian Ponce ens feia participis de l'última emissió d'un programa d'investigació que s'atreveix a plantar al mateix president de l'Argentina, sospitós de fer tractes amb el maligne. Aquesta inquietant peça d'història alternativa va captivar Sitges el 2020.

LATE NIGHT WITH THE DEVIL
Jack Delroy (interpretat amb contagiós aplom per David Dastmalchian) és el presentador d'un late show en hores baixes que convidava una jove suposadament posseïda en un intent desesperat per pujar el to de les emissions. Els germans Cairnes claven el to i les formes de la televisió nord-americana dels setanta en la que serà una de les grans sorpreses del festival.

Apenas 54 años después, la BBC repetía el mismo esquema con un especial de *Ghostwatch* emitido también por Halloween. De nuevo, el impacto social fue brutal. La BBC como ente estaba rodeada de un aura sagrada de veracidad que se vio traicionada, generando más de 30.000 quejas de gente angustiada y enfurecida por lo que habían vivido. Todo, gracias a un relato de fantasmas con la suficiente cadencia formal como para alejarnos del relato ficcionado, produciendo una propuesta formalmente casi perfecta. Un episodio en apariencia anodino sobre lo sobrenatural (que incluso hace burla del tema con sus invitados) pero que se va internando cada vez más en la realidad, convirtiendo a los espectadores en testigos de primera mano de sucesos paranormales inesperados. La figura mítica de Michael Parkinson resulta un punto esencial a la hora de entender la importancia de *Ghostwatch* y su capacidad de dotar al texto de una credibilidad única. Pero es en la imperfección de su ejecución donde radica su grandeza absoluta. Lesley Manning orquesta un producto marcadamente televisivo, que funciona según las reglas del riguroso directo (con la enorme dificultad que eso implica en la ejecución), pero sin olvidar en ningún momento su vocación como ficción, tomando como referente el exorcismo de Enfield de 1977. *Ghostwatch* es historia de la televisión y también historia del cine, siendo referente no solo para otros found footage, sino para directores como James Wan o Mike Flanagan.

A las 20:00 del 30 de octubre de 1938 la CBS emite un especial de Halloween en el que un joven Orson Welles decide realizar una novedosa adaptación de *La guerra de los mundos*. En lugar del clásico formato de audiolibro, opta por aprovechar las herramientas más propias de la radio como medio para narrar la historia en primera persona, como si se tratara de una noticia que estaba sucediendo en directo. Un público poco acostumbrado a ese nuevo formato y, más importante, que otorgaba a la radio una credibilidad indiscutible, se horrorizó, dando por hecho que aquellos hechos estaban sucediendo de verdad. Pese a que el propio Welles explicaba al final que todo se había tratado de una ficción, fueron muchos los que no llegaron a ese momento, dando por seguro que la muerte por invasión alienígena estaba mucho más cerca de lo que esperaban esa mañana al despertar. Welles, de un plumazo, se había cargado la credibilidad sagrada de los medios de comunicación, marcándose un “Dios ha muerto” pero con la radio como protagonista.

La guerra de los mundos vs. Ghostwatch

Por Guillermo Tato

Me llaman Bucle. ¿Por qué? Pronto se dará cuenta.
¿De qué? De que me llaman Bucle.

Por Andreu Marves

¿Por qué los bucles temporales nos atrapan tanto? No son pocas las películas en la historia del Festival que utilizan este recurso: *Primer*, *The Day He Arrives*, *Coherence*... la última de ellas fue *Más allá de los dos segundos* infinitos, una estimulante comedia que causó sorpresa y regocijo en 2021. Quizá alguno vea con suspicacia el retorno de su director, Junta Yamaguchi, con un filme de premisa muy similar –un grupo de personas intentan salir de un loop que dura dos minutos–, pero lo cierto es que *Atrapados en un bucle infinito* (*River*) ilustra de forma bella e inteligente que, de la misma manera que es imposible cruzar dos veces el mismo río, tampoco se puede rodar dos veces la misma película.

En esta ocasión, el loop afecta a una pequeña región de montaña en la que se halla una posada centenaria, los trabajadores de la cual, tras reparar en el insólito fenómeno, tratan de averiguar su causa a la vez que lidian con los alarmados huéspedes. La película se estructura a partir de una serie de planos secuencia de dos minutos exactos,

los cuales documentan los intentos sucesivos de los presentes por escapar del eterno retorno. Como sucede en otras historias del subgénero, resulta satisfactorio ver cómo, conforme se acumulan las repeticiones, los personajes solucionan de manera más eficiente los problemas que van surgiendo (¿quién no ha soñado con poder hacer algo infinitas veces, hasta alcanzar la perfección?), y es que la figura del bucle temporal funciona a menudo como alegoría del proceso de aprendizaje: la repetición dicta las pautas a la hora de diseñar el plan a seguir, mientras que la variación permite ponerlo a prueba y ver qué falla para corregirlo en la próxima vuelta. En ese sentido, es fácil imaginarse que Yamaguchi tomó nota de lo que menos le convenció de su anterior película, y que *River* es, en cierto modo, su corrección. Del mismo modo, cada personaje extrae aquí alguna enseñanza para el final de la misma, una que no habría sido posible de no ser por la oportunidad brindada por la anomalía temporal, y de ahí el tono melancólico que en ocasiones tiñe el descacharrante humor

de la cinta: las oportunidades para corregir los errores que cometemos son preciosas, y a menudo escapan a nuestro control.

Mientras que la también japonesa *Mondays: See You 'This' Week!* mantiene un tono amable a pesar de su crítica a la cultura del trabajo imperante en el país, los filmes europeos que parten de conceptos similares se caracterizan por un mayor pesimismo. Así sucede en la serbia *The Uncle*, un curioso ejemplo de loop ajeno a la ciencia ficción en el que la repetición pone en evidencia la falsedad de las fachadas de felicidad que mantenemos para los demás, ya sea como individuos, familias o, incluso, como ciudadanos de un país. También es el caso de *Embryo Larva Butterfly*, filme chipriota que parte de una premisa distinta pero similar (una comunidad en la que el tiempo funciona de manera no-lineal, saltando arbitrariamente entre pasado, presente y futuro) para reflejar el estado de precariedad en que habitan algunos sectores de la población, soñando con romper algún día el círculo vicioso. ■

Cosa de Hembra

Per Javier Parra

Encara que avui dia poguéssim considerar-la com un exemple negatiu, a *God Told Me To* ens trobem un cas d'aquells que passen a formar part dels monstres queer més extravagants del gènere. En aquest clàssic de culte de 1976 (restaurat en 4K i que forma part de Sitges Clàssics – Ciutat Pànic) d'en Larry Cohen, un detectiu busca de manera desesperada l'home que està matant de manera aleatòria a gent arreu de Nova York, sota la premissa que “*Déu m'ho va dir*”. Una barreja entre ciència-ficció i policíac que acaba desvetllant a Richard Lynch com a supervilà, fill d'una entitat de llum extraterrestre que vol crear una nova espècie a la Terra i que va néixer com a persona intersexual (malgrat que a la pel·lícula fessin servir el terme “hermafrodita”, avui dia en desús per considerar-se irrespectuós i propi de la biologia i la zoologia).

Fem un salt en el temps fins a aquest 2023 per trobar-nos dos exemples d'absoluta *mamarratxa*. Un d'ells ve de part d'un vell conegut que sap perfectament com fer-ho. Parlo d'en Bertrand Mandico, qui amb *She is Conann*, la seva tercera pel·lícula, ens porta a un viatge llièrgic des de l'època sumèria fins al futur més proper per conèixer totes les vides de la Conann, una heroïna inspirada en el Conan el Bàrbar, el mític personatge creat per Robert E. Howard. Una epopeia plena de *brilli brilli*, on Mandico dialoga amb Kenneth Anger i Buñuel. Com en aquella frase de l'Erica Jayne a *The Real Housewives of Beverly Hills*: “*I'm gonna give the gays everything they want*”.

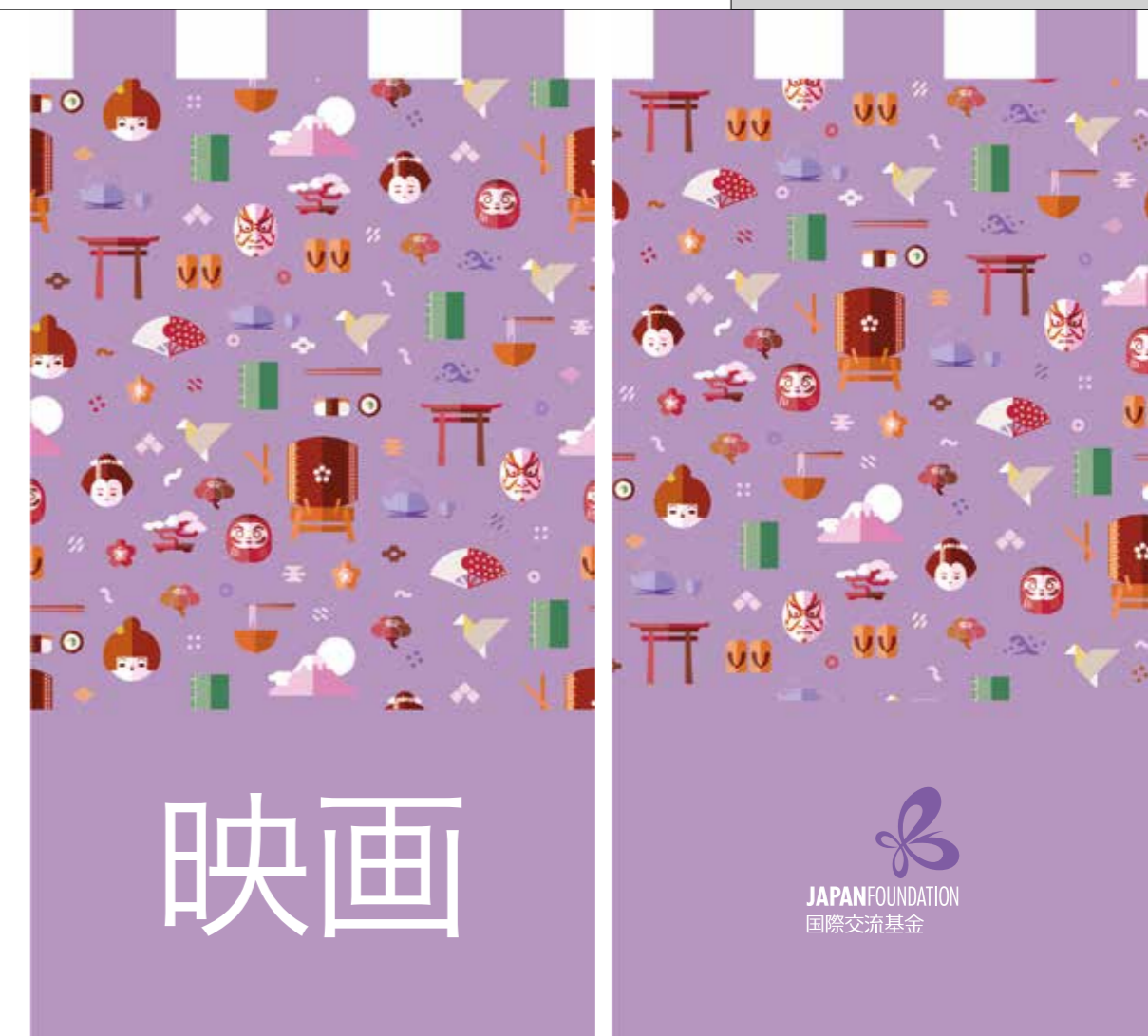
Un altre que ens ho dona tot és un aliat del col·lectiu com Ion De Sosa, el realitzador basc que traspasa el camp amb *Mamàntula*, una proposta construïda sobre l'absurd envers un extraterrestre amb forma de taràntula que arriba a la Terra amb la missió de reunir tot el semen possible. Mamades mortals, *cruising* i una investigació esbojarrada construïda per un costumisme kitsch.

Fundación Japón Madrid

FUNDACIÓN JAPÓN TIENE COMO MISIÓN PROMOVER EL INTERCAMBIO CULTURAL INTERNACIONAL Y EL ENTENDIMIENTO MUTUO ENTRE JAPÓN Y OTROS PAÍSES DEL MUNDO

Entre nuestras actividades relacionadas con el arte y la cultura de Japón, el cine siempre ha tenido una posición destacada, una importancia especial que se materializa en la organización de ciclos y retrospectivas y en la colaboración con los mejores festivales de cine con el fin de dar a conocer lo mejor de la cinematografía japonesa.

Un año más, Fundación Japón, Madrid colabora con SITGES - Festival Internacional de Cinema Fantàstic de Catalunya apoyando las proyecciones de una variada selección de películas recientes, muestra de la diversidad del cine de género japonés que tendrá una amplia presencia en el Festival. Podéis consultar horarios y lugares de proyección en la web del Festival o en la de Fundación Japón, Madrid.

www.fundacionjapon.es

FundacionJaponMadrid

@fundacionjapon

CIUDAD PÁNICO

TOKYO

Carne y metal

Por Jorge Loser

Toda ciudad célebre en el mundo tiene una identidad espacial propia que se retroalimenta con el cine, pero con Tokio es difícil separar el escenario de la propia cultura japonesa, lo que le confiere una naturaleza impredecible y colorida que ha inspirado grandes obras de ciencia ficción como *Blade Runner* (1982). Sin embargo, su imagen siempre quedará definida como el campo de juegos de Godzilla, que durante las décadas ha pasado de encarnar los temores nucleares de posguerra a un espíritu nacionalista de defensa y orgullo, destrozando una y otra vez la capital para dar luz al género *Kaiju Eiga*.

Luego le seguirían los *mechas*, los ultramanes y el *sentai*, con sus inagotables luchas con monstruos ciclopeos, hasta que en los años 80 Katsuhiro Otomo cambiaría la percepción metropolitana para siempre con su mirada distópica en

Akira (1988), que introdujo a la población en el ciberpunk y una grotesca nueva carne que también se desarrollaría en *Tetsuo* (1989) de Shinya Tsukamoto, la agónica transformación de un hombre en máquina que cambiaba la imagen glamurosa de la ciudad por una más sadillesca, sucia e industrial.

El sórdido inframundo de sus edificios revestidos de neón ya se atisbaba en la esencia misma del primer *eroguro*, pasando por la modernización *noir* de Seijun Suzuki, inspirando a autores tan dispares como Gaspar Noé o Takashi Miike, pero los verdaderos terrores han crecido en sus barrios más apartados, en la primera encarnación de *Ringu* (1995), donde las leyendas urbanas y las maldiciones darían paso a una realidad cotidiana aterrador, alimentada por las ficciones de Hideo Nakata, Takashi Shimizu, Junji Ito y decenas de autores

que observan las puertas al mundo de los espíritus bajo lo cotidiano, con seres merodeando por edificios de oficinas abandonados o apareciéndose en los proyectos de vídeo de los alumnos de instituto.

Esa mitología urbana no se limita al cemento y el metal, y Kiyoshi Kurosawa dibujó en su *Kairo* (2001) algunos de los terrores futuros de este siglo, proponiendo la tecnología como pasadizo para antes que se alimentan de aislamiento y autodestrucción, una visionaria profecía sobre la dependencia de los dispositivos y el empobrecimiento de las relaciones sociales. Nada más inquietante que saber qué tras la luz fluorescente y los anuncios se esconde un Tokio distante y oculto, quizá revelando la cara oscura del romanticismo de todas las grandes urbes que nos deshumanizan. ■

ÚLTIMA SALIDA

BRIGADOON

Por Javier Parra

El primer fin de semana del festival va a estar marcado por las sesiones de Sitges Documenta, los homenajes y los estrenos que forman parte de Brigadoon. De la mano de Kier-La Janisse, la escritora de cine canadiense y autora del incunable *House of Psychotic Women*, nos llega *The Reluctant Icon: A Tribute to Laura Gemser*, corto documental que ella misma ha dirigido y con el que pretende homenajear a la estrella de *Emanuelle Negra*, musa de Joe D'Amato y reina del cine exploit y erótico europeo de los setenta y ochenta. El pase irá acompañado por otro medimetraje documental, *Hall of Fame. María Luisa Pino*, en el que Guillermo López Ariaga y Fran Mateu rinden tributo a la montadora y experta en efectos especiales.

Los amantes del cine de tiburones tienen una cita obligada el domingo 8, día en el que se va a proyectar *Sharksplotiation*, título que repasa la historia de la fiebre de las pelis con tiburones asesinos y derivados, desde *Tiburón a Megalodón*, pasando por ejemplos como *Sharktopus* o el tiburón zombi de *Nueva York bajo el terror de los zombies* de Fulci. Y recordad, tal y como aseguran en un momento del documental: "No es una peli sharksplotiation hasta que alguien dice "¡Todo el mundo fuera del agua!". El domingo también tendrá cabida el segundo pase de cortos que optan al Premi Brigadoon Paul Naschy, antecala perfecta para *Maria's Stomach*, bizarrada japonesa de 1990 y nueva sesión de Trash-O-Rama.

Las sesiones del lunes empiezan homenajeando a Ruggero Deodato, tristemente fallecido en diciembre de 2022, y de quien recuperamos *Cut and Run*, sobre unos periodistas en el Amazonas huyendo de una violenta banda de narcos. Otra de las propuestas de Sitges Documenta viene de la mano de la directora Eva Vizarra, quien ha querido darle el lugar que se merece a todas esas actrices que durante la Transición se desnudaron en pantalla con *Mujeres sin censura*. Después, y en recuerdo de Jim Brown (fallecido en mayo de este año), estrella de fútbol americano que tras su retiro en 1966 se convirtió en actor, llega *Por la senda más dura*, spaghetti western que rodó bajo las órdenes de Antonio Margheriti en 1975.

El colofón del día será una nueva cita junto a Barbara Bouchet con *La tarántula del vientre negro*, el giallo de Paolo Cavara en el que era María Zani, potencial víctima de un peligroso asesino que mata siguiendo un extraño ritual.

DIUMENGE, 8 D'OCTUBRE

08:30 RETIRO	THE SACRIFICE GAME	100'	13:15 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES	PANDEMONIUM	121'	19:30 PRADO	PRINT THE LEGEND	8'
08:30 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES	MONOLITH	95'	15:16 RETIRO	APÉNDICE	101'	19:30 PRADO	MOON GARDEN	98'
08:30 PRADO	LA CASA SIN FRONTERAS	117'	15:30 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES	LUZ EN LA OSCURIDAD: DANIELA, DULCE Y BELLA (EP. 1)	51'	19:30 RETIRO	FUERZA BRUTA: SIN SALIDA	110'
08:30 AUDITORI MELIÀ SITGES	OMEN	90'	15:30 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES	LUZ EN LA OSCURIDAD: DANIELA, DULCE Y BELLA (EP. 2)	51'	20:00 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES	LA TEORÍA UNIVERSAL	100'
10:30 RETIRO	THERE'S SOMETHING IN THE BARN	98'	15:30 AUDITORI MELIÀ SITGES	AWARENESS	118'	20:30 AUDITORI MELIÀ SITGES	VINCENT DEBE MORIR	135'
10:30 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES	THE LAST ASHES	160'	15:30 PRADO	ATRAPADOS EN UN BUCLE INFINITO (RIVER)	88'	21:45 PRADO	OMEN	90'
10:30 AUDITORI MELIÀ SITGES	DIABOLIK - GINKO ALL'ATTACCO!	118'	17:16 RETIRO	BROOKLYN 45	97'	22:00 RETIRO	EL CHICO Y LA GARZA	124'
10:45 PRADO	CURTIS D'ANIMACIÓ A COMPETICIÓ II	111'	17:30 PRADO	LA ÚLTIMA SEÑORA ANDERSON	93'	22:16 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES	SALEM	106'
12:30 RETIRO	ACCIÓN MUTANTE	95'	18:00 AUDITORI MELIÀ SITGES	ROBOT DREAMS	108'	23:16 AUDITORI MELIÀ SITGES	FISHMONGER	26'
13:00 AUDITORI MELIÀ SITGES	JACKDAW	97'	18:00 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES	SATAN WANTS YOU	115'	23:45 PRADO	LATE NIGHT WITH THE DEVIL	88'
13:15 PRADO	ANGUSTIA DE SILENCIO	122'				23:45 PRADO	WHERE THE DEVIL ROAMS	99'

BRIGADOON

12:00	THE RELUCTANT ICON: A TRIBUTE TO LAURA GEMSER	20'
	HALL OF FRAME. MARÍA LUISA PINO	46'
16:00	SHARKSPLOITATION	106'
18:30	PREMI BRIGADOON PAUL NASCHY - SEGON PASSI	70'
21:00	MARIA'S STOMACH	108'

● Última projecció
 Consulteu els horaris al web abans d'assistir a les sessions.
 Podeu consultar les activitats paral·leles i presentacions a www.sitgesfilmfestival.com

DILLUNS, 9 D'OCTUBRE

08:15 AUDITORI MELIÀ SITGES	LA SOCIEDAD DE LA NIEVE	144'	13:30 AUDITORI MELIÀ SITGES	SORCERY	107'	20:00 RETIRO	DIABOLIK - GINKO ALL'ATTACCO!	118'
08:30 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES	THE FUNERAL	109'	14:45 PRADO	MONOLITH	100'	20:15 PRADO	THE LAST ASHES	130'
08:30 RETIRO	EL EXORCISMO DE EASTFIELD	91'	15:15 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES	ACIDE	98'	20:15 AUDITORI MELIÀ SITGES	LA TEORÍA UNIVERSAL	100'
08:45 PRADO	GOD TOLD ME TO (4K)	90'	15:30 RETIRO	#MANHOLE	98'	21:15 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES	LA EXTORSIÓN	111'
10:45 RETIRO	YOU'LL NEVER FIND ME	100'	15:45 AUDITORI MELIÀ SITGES	SALEM	106'	22:30 RETIRO	VINCENT DEBE MORIR	120'
10:45 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES	THE UNCLE	104'	16:45 PRADO	ALL YOU NEED IS DEATH	96'	22:30 AUDITORI MELIÀ SITGES	ESCAPE ATTEMPT	29'
10:45 PRADO	NO ROOM AT THE INN	14'	17:16 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES	LOCH NESS: THEY CREATED A MONSTER	97'	22:45 PRADO	ACIDE	99'
11:15 AUDITORI MELIÀ SITGES	THE SOLDIER'S TALE	57'	17:45 RETIRO	THE SACRIFICE GAME	105'	22:45 PRADO	PANDEMONIUM	96'
12:30 PRADO	IN FLAMES	103'	18:00 AUDITORI MELIÀ SITGES	TIGER STRIPES	101'	23:30 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES	MAMÁNTULA	48'
13:00 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES	FOUR SOULS OF COYOTE	112'	18:30 PRADO	THE MCPHERSON TAPE	68'	01:00 RETIRO	LATE NIGHT WITH THE DEVIL	86'
13:00 RETIRO	MOTEL MELATI	98'	19:15 TRAMUNTANA MELIÀ SITGES	THE LAST STOP IN YUMA COUNTY	95'	01:15 AUDITORI MELIÀ SITGES	JERICO RIDGE	87'

BRIGADOON

15:00	CUT AND RUN	90'
17:00	MUJERES SIN CENSURA	79'
19:00	TAKE A HARD RIDE (POR LA SENDA MÁS DURA)	98'
21:30	LA TARÁNTULA DEL VIENTRE NEGRO	94'

TE ESTAMOS ESPERANDO...

WWW.AULLIDOS.COM

EL PORTAL Nº1 DE TERROR Y FANTÁSTICO

my CINESA

TERROR Y SUSPENSE

¿Quieres pasar miedo?
¿Te apasionan los thrillers?

Descubre Terror y Suspense de Cinesa, donde podrás encontrar contenidos, premios y ofertas únicas para los mayores fans del miedo y la intriga.

Infórmate en cinesa.es/experiencias/terror-y-suspense

EL EXORCISTA
CREYENTE

SAW X

MAIN

ESPECIALISTAS EN PUBLICIDAD EXTERIOR

www.grupomain.net

